

# ראיון עם איציק גלילי



Hikarizatto by Itzik Galili, The Israel Ballet, photo: Yossi Zwecker

היקריזטו מאת איציק גלילי, להקת הבלט הישראלי, צילום: יוסי צבקר

"אני עושה זאת כבר שמונה שנים. כמעט חצי מהקריירה שלי אני יוצר לרקדנים על פוינט. הכל התחיל בדואט שנקרא *מונה לילה*. התנאי שאני מציב להנהלה של להקת בלט הוא שבאמת ייתנו לי זמן".

## כמה זמן?

"בלהקות בסדר גודל של 70-80 רקדנים, הכוריאוגרף מקבל שעתים ביום במשך ארבעה שבועות".

אם כן, אין זמן לניסיונות. צריך להגיע מוכן.

"בבלט שטוטגרט קיבלתי חמישה שבועות, ארבע שעות ביום. זה נחשב המון זמן ללהקה גדולה כזאת. בחרתי שני רקדנים ועבדתי אתם בסטודיו, לפני שהתחלתי לעבוד עם כל הלהקה. צריך המון שאר רוח, כי הרקדנים הקלאסיים הם אניני טעם. לא קל לחדור מתחת לעור שלהם. הם מודעים לשפה שאליה הם מורגלים. יש להם יכולות נהדרות. השאלה היא איך להשתמש ביכולות הנהדרות של רקדני הבלט. הניסיון שלי אתם הוכיח את עצמו".

תן דוגמה.

## רות אשל

בדרך זו נוצר מתח בין הצפיפות לבין המשטחים הלא מנוצלים על הבמה.

"ביצירתו של גלילי יש גם שימוש עשיר יותר ברקדן הגבר והכוריאוגרפיה נדיבה בקטעים שבהם החומרים התנועתיים של שני המינים משתווים בחשיבותם. מדובר במחול וירטואוזי, והרקדנים נראים כמו נולדו לבצעו" ("חילופי דורות על בהונות", הארץ, 2.2.2012).

השינוי שחל במראה של להקת הבלט הישראלי כשביצעה את יצירתו של גלילי, עורר את סקרנותי לשמוע מהכוריאוגרף הישראלי המתגורר בהולנד, שנחשב אחד המובילים באירופה, על עבודתו עם להקת בלט. בימים אלה סיים עבודה שיצר לאופרה של ברלין, גם היא על פוינט.

אשלי: ריגש אותי לראות מה קרה לבלט הישראלי כשרקד את העבודה שלך.

גלילי: "אני שמח על ההזדמנות לעבוד עם הבלט הישראלי".

איך עובד כוריאוגרף עכשווי עם להקת בלט?

לאחר שצפיתי בבלט היקריזטו של איציק גלילי, בביצוע הבלט הישראלי, כתבתי: "היצירה היקריזטו של איציק גלילי מעוררת תקווה לגבי עתיד הלהקה. זה ריקוד המדבר בשפה עכשווית של בלט, עם שימוש חדש בחלל. הבמה מחולקת למרובעים כמו בלוח שחמט. התאורה מאירה את המרובעים ויוצרת מסלולים של אור על הבמה, מאירה ומבליעה את הרקדנים".

"השפה התנועתית מכתובה לרקדנים מצב מתמיד שבו כוח היצוני מערער את היציבות של התנוחות הקלאסיות. הגוף מחפש וממציא מיד פתרונות משלו איך להמשיך הלאה לרקוד על הבהונות.

"במיוחד מעניין כאן השימוש הא-סימטרי בחלל. על פני המרובעים של רצפת הבמה הרקדנים יוצרים קווים עבים בצדי הבמה. לפעמים האור מתמקד רק בהם, או דווקא מאיר את כל הבמה, להבליט את חלקה המלא לעומת החלק הריק.

"מרשימים הקטעים שבהם גלילי משתמש בקבוצה גדולה של רקדנים, מחלק אותה לזוגות ומרכז אותם בחלל קטן ותחום בצפיפות. הזוגות מבצעים בו-זמנית מספר משפטי תנועה שונים, והצפיפות יוצרת אפקט של קליידוסקופ תוך שינויים בתנועה, כשהאחד כמעט נוגע באחר.

גם בריקוד הזה נקודת המוצא היתה המלה.

”התחלתי בבדיקות עם עצמי”.

**מה היתה נקודת המוצא לריקוד?**

”נקודת המוצא היתה משפט תנועתי. חיפוש בשפת הגוף של ההרכב הראשון של הרקדנים. למצוא אפשרויות – זה כמו ללעוס מסטיק וכל הלחות נגמרת. לבדוק עד כמה אפשר למתוח את לקסיקון התנועה של הבלט, את הגבולות שלהם במסגרת המגבלות שלי... היום אני הרבה מעבר לרמה הזאת. זה כבר הרבה יותר מורכב”.

**כי אתה יודע כמה רחוק אתה יכול ללכת עם השפה ואתה יכול להשתחרר מהחיפוש בלקסיקון ולהתרכז באיזו אמירה, תחושה?**

”אני יכול לחבר את היכולות שלהם לשפה האמנותית שלי. לכן השפה אתם שונה לגמרי מזאת שבה אני יוצר בעבודה עם רקדן עכשווי”.

**אולי יותר מעניין לעבוד עם להקת בלט. אולי זה יותר מסקרן, כי עם רקדן מודרני אתה מכיר יותר את השדה?**

”לא יכול להגיד שזה יותר מעניין... עשיתי שתי עבודות על פוינט, שמתחברות עם העולם הפנימי”.

**מהי נקודת מוצא לריקוד שלך?**

”מאוד מושך אותי ליצור תנועה שהיא סימולציה למלה. להגיד מלה עם תנועת יד. לקחת סיפור ולביים זאת לתנועה”.

**אתה מתכוון לנרטיב? לצליל של המלה יש המון אפשרויות.**

”את מציאה תנועה למלה או למשפט. את משמשת בסגנון. יש סימן שאלה? לחזור עוד פעם. עכשיו לבצע רק את התנועות. עם הזמן הצופה יתחבר לזיכרון שלו ולרגע האמת”.

**גם אצל הרקדן נוצרות אסוציאציות כשהוא חוזר על התנועה. חייבים להתחיל מנקודת עוגן.**

”אני לא מכיר דרך אחרת. יש גם הסיפור האישי שלי. זה עובד המון על תחושה, לבדוק אם אני יכול להגיע למקום שבו אני חווה משהו שגורם לי לתחושה רגשית דרך מקרה פיסית שנעשה מול עיני, שקורה מתוכי בפנים. כך התחלתי את העבודה על סאב ונצמדתי לאותו מקום. את הריקוד עשיתי לבלט רמבר. זה ריקוד לשבעה גברים, שאורך רק עשרים דקות. זה מחול מתיש וכל הזמן קורים דברים. כשזה מתחבר למוסיקה נוצרת תחושה שאתה כצופה עובר חוויה מתישה”.

”אם רקדני בלט יישבו על הרצפה, זה יהיה אחרת מרקדן עכשווי. החוכמה היא איך לגרות אותם לתנועה. הרי אתה לא צריך לגרות רקדן עכשווי לקשר את כל הגוף שלו לרצפה. הדימוי שאתן לרקדני הבלט יהיה שונה. איך הרצפה תלטף את חלקי הגוף שלהם... אם זה רקדן מודרני שעבדתי אתו, לא אומר לו דבר. אני מעדיף שהוא יחפש מתוך עצמו... למשל, אני רוקדן מודרני ללכת ממקום אחד על הבמה למקום אחר והוא ישאל 'מה אתה רוצה שאעשה?' אני לו: תמציא. והוא מציא לעצמו את הסיפור שלו. אם אתן אותה הנחיה לרקדן קלאסי – הוא פשוט יילך”.

**איך עבדת עם להקת שטוטגרט?**

”מרה. לבחור את האישיות של הרקדנים הנכונים ושהיו פתוחים”.

**בלהקה כזאת הטכניקה מובנת מאליה. האם "פתיחות" היא התכונה הכי חשובה?**

”אני הרי בא עם משהו שאני לא יודע מה יהיה. אני רוצה שהרקדן יהיה פתוח. לקחתי 20 רקדנים מצוינים”.

**איך אתה הרי לא יודע לאיזה רקדן יש אופי פתוח.**

”אתה מנהל שיחה 20 דקות ואתה יודע. ניתן לראות זאת גם בתקשורת הגופנית”.

